

אימה במקלט...

הרב אשר קובלסקי שליט"א

עיצומה של מלחמת ששת הימים. שכונת בית ישראל בירושלים. דומיית אימה ברחובות. בתוככי המקלטים המוגנים נראו מחזות קורעי לב. ילדים רועדים מפחד, דיבורם מתבלבל מרוב בעתה. המבוגרים, רובם אודים מוצלים מאש, ישנים בתורנות על מזרנים דלוחים. מקבץ אנשים נתונים בפחד במקלטים צפופים בתנאים ירודים במיוחד. כל מדינות ערב מאיימות לטרוף את העם. שכונת בית ישראל, כשכונת גבול, הותקפה בעוצמה כפולה ומכופלת. השקט השורר ברחובות מופר רק משריקות הפגזים העפים היישר מלועי הטנקים הירדנים שמעבר לגבול, שלא פסקו להמטיר על השכונה אש וגפרית, בלי רחמים ובלי הפוגות, מתוך מטרה להכניע וכמה שיותר מהר. במקלט קטן וטחוב מתחת מבנה ישיבת מיר, הצטופפו תלמידי הישיבה וצוות הרבנים, לצד המשפחות המתגוררות בשכונה. בני הישיבה ניסו להגביר את קול התורה במקלט, אך הלמות הפגזים ורעמי התותחים גברו עליהם בהרבה.

מדי פעם נשמעו קולות נפץ עזים, שהעידו כי פצצת ארטילריה נוספת נחתה על מבנה כלשהו. הפה מלמל תחינה כי אין נפגעים, והלב הבין כי נגרם נזק לא פשוט. המבנים מסביב הלכו והתעטרו בחורים ובפרצות, עדות אילמת לנזק שמחוללים הפגזים הישירים. בתוככי המקלט, כבר הגיעו עדויות אמיתיות כי גם מבנה הישיבה ניזוק. בניסים לא היו נפגעים בנפש, אך העובדה כי הישיבה משמשת מטרה החרידה כל לב. באחת הלילות החמיר המצב שבעתיים: ללא הפוגה לרגע בודד, התקיפו הירדנים במטר עז של פצצות את שכונת 'בית ישראל' ומבואותיה. התותחים השליכו מאות פצצות מדויקות אל עבר השכונה, בטבורה נמצא המקלט. מפלס האימה במקלט שבר שיאים. בני הישיבה לצד תושבי השכונה, רבנים נשואי פנים לצד סוחרים וכובסות, היו נתונים בחרדה עד כדי שיתוק. איש לא יכול היה לעצום עין, המקלט רעד מעוצמת ההפצצות וכל יושביו נעו בתוכו ברעדה.

אין ליהודים על מי להישען, אלא על אביהם שבשמים. בני הישיבה החלו להתפלל בדמעות, נשות השכונה לא הוציאו את עיניהן מספר התהלים. יש שקיבלו על עצמם קבלות טובות רבות, ויש שליבם פרפר באימה ולא יכלו לזוז. הצד השווה שבכולם, שזעקה אדירה לבורא עולם בקעה מפיהם ומכל אבריהם: "אנא השם הושיעה נא!". לפרקים היה נראה כי המקלט כולו מתמוטט על יושביו, וזעקות 'שמע ישראל' החרידו את האווירה...

אנשים כבר לא האמינו כי הלילה הזה יסתיים בעודם בחיים. היו רגעים של קבלת עול מלכות שמים משותפת, לצד רגעים של תפילות בוקעות רקיעים באווירת יום הדין. לבסוף, עלה השחר, ולקראת הבוקר פחתו ההפצצות. עוד כמה לילות נאלצו כולם להתכנס במקלט, אך המלחמה הלכה ונרגעה עד שפסקה כליל. עם זאת, ליל האימה במקלט, היה עבור כל משתתפיו טראומה שלא תישכח במהרה, הותיר בלבם חותם שלא יימחה לעד!

עם תום המלחמה, באחת ההזדמנויות בהן עורר ראש ישיבת מיר, הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, את קהל שומעיו, פתח ואמר: "זוכרים את ליל האימה במקלט? זוכרים את זעקות האימה, את החרדה הקיומית, את קריאות ה'שמע ישראל', את סכנת המוות המוחשית?". השאלה היתה רטורית. אין מי ששכח, אין מי שרושם ליל האימה חלף מלבו. "כפי שבנין הישיבה הותקף ונהרס בחלקו, כפי שכל הסביבה הפכה עשנה, זה היה יכול לקרות חלילה גם לנו. בזכות מה ניצלנו מן התופת? איך, למרות הסיכון והמתקפה, נותרנו בחיים?". הס עמד בהיכל, היה ניתן לחתוך את המתח בסכין. רק רבי חיים מרעים בקולו החוצב: "שרדנו את אותו ליל זוועות בשלום, בזכות אשה אחת, שישבה עמנו במקלט!!".

הציבור האזין מופתע. מי היא זו האשה הזו? בזכות מי ניצלו כולם? רבי חיים לא מותיר מקום לסקרנות: "במקלט הייתה גם אשה אחת, כובסת העמלה קשות לפרנסתה. כשכולם צעקו וזעקו בפחד ושותקו למקומם באימה, היא זעקה מעומק לבה: 'רבונו של עולם, כבר יותר משני עשורים אני לבד, מאז עיגן אותי בעלי ונמלט בלי להותיר לי גט, עם ילדים קטנים וללא פרנסה. נותרתי מתמודדת עם חיים אומללים ועלובים, בודדים וכואבים, בהם הייתי מטרה קלה לכל מי שניסה להרע לי, בהיותי אשה בודדה ללא משען ועזרה, ללא אוזן קשבת וללא כתף תומכת. אספתי בחיי רבבות טרוניות וטענות מוצדקות מאין כמותן, על בעלי שעזב אותי לאנחות, על סביבתי שלא הבינה ללבי, על אנשים שהזיקו לי ביודעין גם מתוך רוע לב. אך ברגע הזה, כשחיי וחיי המקלט כולו תלויים מנגד, הריני מוחלת וסולחת

בית ישראל

לעילוי נשמת

הרב אלטר אהרן יצחק

הרשקוביץ זצ"ל

י"ז בטבת תשע"ו

עלות העלוין לשבת

200 ₪ בלבד

בנק דיסקונט סניף 056

השבון 61135

אסמכתא למייל:

shuly3910@gmail.com

הפצה: אלעד, בני ברק, חדרה

פתח תקווה, רחובות, אשדוד,

מודיעין עילית ואחיסמך.

מהשבוע אפשר להוריד את העלוין גם באתר 'דרשו'

לכל מי שחטא ופשע כנגדי ומבטלת כל כעס שיש בלבי, ובזכות זאת, אבא הטוב שבשמיים, תבטל את כעסך מעלינו וזכנו לצאת מהלילה הזה בחיים!"

הקהל האזין מרותק והמום, לדברי רבי חיים שציטט את דבריה המזעזעים של אותה אשה. אך רבי חיים הוסיף מיד: "שוו בנפשכם מה התרחש בשמים באותם רגעי אימה! ראו מלמעלה אשה אומללה, שלמרות כל הקושי מוחלת לכולם בלב שלם! ראו אשה המקריבה את רבבות הכאבים והמצוקות שנגרמו לה על ידי אנשים, למען החיים של כולנו. אין ספק כי בזכותה בלבד ניצלנו, בזכות מחילתה האמיצה והאצילית!"

רבי חיים סיים את דבריו הנוקבים, ולקהל השומעים נותר המסר חקוק לכל החיים: דווקא הפגיעות הקשות ביותר, הטענות הנכונות ביותר והטרוניות המוצדקות ביותר, הן הן מפתח לחיים! הכלי הטוב ביותר לפתוח שערי שמיים, המעניקות הצלה וחיים!

בתקופה בה אנו חיים, תקופה טרופה מלאת פחדים, כדאי מאוד להכיר ולהשתמש בכלי העוצמתי הזה. נכון, לפעמים נפגענו בצדק, באופן קשה, בצורה לא הגונה. אך דווקא לכן, מחילתנו היא המפתח והכלי והדרך, למחוק את כל הגזירות העומדות כנגדנו, את כל הקשיים המצפים לנו, ולהעניק לנו חיים חדשים, בטוחים ומאושרים!

לעולם לא נדע אלו גזירות קשות קרענו מעלינו, אלו צרות אימות ביטלנו מעל משפחתנו, כמה אסונות מנענו במחילתנו. המחילה שלנו יכולה להציל את כל אחד מאתנו, היא יכולה גם להגן על כולנו. הבה נתגבר על הקושי האישי והצורב, ולמרות קיומו נמחל ונסלח זה לזה, כי המחילה היא מפתח רב עוצמה לשנות כל גזר דין, לפתוח לכולנו חיים חדשים ומאושרים!

מ'סגר' לגאולה
הרב דוד ברומן שליט"א

כשרצו זקני ירושלים לתאר שמחת נישואין אמיתית, היו אומרים: "מי שלא ראה את שמחת הנישואין של המקובל הגה"צ רבי משה יאיר ויינשטוק זי"ע לא ראה שמחת חתונה מושלמת מימיו!"

היה זה לפני כמאה ושש שנים, מעט לפני שפרצה מלחמת העולם הראשונה. התורכים שלטו בארץ ישראל שלטון עריץ ואכזר. הבחור החשוב משה יאיר ויינשטוק היה ידוע כבר אז כעילוי נדיר. (במהלך חייו הוא חיבר 84 ספרים בכל מקצועות התורה) עם הגיעו לפרקו, הוא בא בקשרי שידוכין עם כלתו הצדקנית דבורה. בינתיים פרצה המלחמה העולמית. בירושלים הוכרז על גיוס כללי. כולם ידעו שהמגויסים למלחמה לא ישובו לעולם. בחורי ירושלים הסתתרו בגגות ובמרתפים. וברחו, בחרדה גדולה, ממקום למקום. החיילים הטורקים היו עוברים מבית לבית, מחדר לחדר, ומחפשים אחריהם.

סכנה נוראה ריחפה מעל ראשם, גזר דין מוות הושת על מי שהעז להשתמט. למרבה הצער היו שמצאו את מותם על הגרדום הי"ד. במשך כארבע שנים תמימות חי החתן משה יאיר על גגותיה של ירושלים, ולמד בהתמדה עצומה בתנאי רעב בלתי נתפסים.

המלחמה הסתיימה ב"ה בשנת תרע"ח. ועמה בא הסוף לשלטון התורכי האכזר. בחורי ירושלים יכלו

סוף סוף לצאת מ'החורים ומהסדקים'. במהלך המלחמה נפטרו הוריה של הכלה. כארבע שנים תמימות היא ציפתה ליום כלולותיה. וכארבע שנים תמימות בכלל לא התקיימה חתונה בירושלים. וזו הייתה החתונה הראשונה.

בערב חג הסוכות. בסוכה הגדולה של בית כנסת 'פרושים' בבתי וורשה, התכנסו כל בני הישוב הישן, בהתרגשות אדירה, לחגוג יחד את השמחה. כולם חשו כמחותנים ובני משפחה. בסיום החופה. הם פרצו בספונטניות בריקוד ענק של אושר. מעגלים, מעגלים, שלא פסקו עד לשעות הקטנות של הלילה. כשדמעות השמחה, דמעות הפחד החרדה, ודמעות התקווה והתפילה, נמהלו יחד לשמחה אחת גדולה.

ימים קשים עוברים עלינו. כל מי שלב יהודי פועם בתוכו, נשבר, למשמע האסונות הפוקדים את העולם בכלל, ואת העם היהודי בפרט. חיים מסתיימים בפתע פתאום. לוויית קטנות וזעירות של יהודים צדיקים המופלגים בתורה ובגמילות חסדים, יוצאות כבסרט נא רח"ל. יהודים רבים שוכבים מונשמים במצבים קשים בדרגות שונות. לרפו"ש בתושח". המספרים הקשים והמזעזעים עלו מיום ליום רח"ל. איש אינו יודע מה ילד יום, ואפילו שעה. החיים היהודים שלנו השתנו והתהפכו מן הקצה לקצה. תחושה המזכירה את תקופת חורבן בית מקדשנו. דרגת הקושי מטפסת ועולה. בתחילה עוד הותר ללמוד ולהתפלל בציבור מצומצם. אך בהמשך בתי חיינו: הישיבות, תלמודי התורה, בתי המדרשות ובתי הכנסיות נסגרו על מנעול ובריה בזה אחר זה. מקומות שעשרות שנים פעלו 24 שעות כל ימות השנה ננעלו בדמעות. שריד בית מקדשנו- הכותל המערבי. קבר רחל, ומערת המכפלה, סגורים ונעולים.

נחמה פורתא מצאנו כשהתכנסנו למניין מצומצם מחוץ לבית כנסת כנזופים כפי שמשלו חז"ל בסוכה: "משלו משל למה הדבר דומה, לעבד שבא למזוג כוס לרבו, ושפך לקיתון על פניו... אך גם זה נאסר עלינו. עברנו להתפלל במניינים מאולתרים בחצרות הבניינים. אך גם זה לצערנו נאסר. וכעת אין תפילה בציבור, אין חזרת הש"ץ, אין קדיש, אין ברכו, אין קדושה, אין ברכת הכהנים, אין קריאת התורה, ואין טהרת המקווה לשבת קודש. "שעריך שוממים מבלי באי מועד". קולות שירת התורה בבתי המדרש הושתקו, ספסלי בית המדרש בוכים. הסטנדרים זועקים יתמות. הלב היהודי רוטט בכאב עצור ורוצה לזעוק: "ריבוננו של עולם עד מתי?! מבקשים אנו בתפילה: "אמן יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי".

בע"ה נזכה שהתקופה הזו תעבור במהירות, הנגיף ייעלם והחולים יברואו, עלינו לצאת מן הבידוד אנשים חדשים. עם מבט של הודיה על כל מה שהיה נראה עד כה מובן מאליו. נרשום לעצמנו כמה דברים נלקחו או נאסרו עלינו עד כה. כדי להודות מעומק הלב לבורא עולם שקיבלנו חזרה. השנה במיוחד עלינו לא להסתפק בחזרה לשגרה. אלא, לבקש, לדרוש, להתחנן, לזכות ל"עומדים צפופים ומשתחוים רווחים"... בבית מקדשנו. בביאת משיח צדקנו במהרה אמן.

הצטרפות ל'אמונה במייל'
shuly3910@gmail.com

השולחן היהודי - עיקר בעבודת ה'

הגאון רבי אליהו בקשי דורון זצוק"ל

נתבונן בהל' המאכלות ונראה עד כמה יש בהם לצרף את ישראל, וכלשון הרמח"ל "שיהא האדם נבדל ונעתק מן החומריות", האכילה הכרחית לקיום הגוף ואי אפשר להתעלם ממנה, מלבד קיום הגוף יש לאדם תאוה באכילה המגשמת את אישיותו, תהליך התזונה העיכול וההפרשה אינו נעים בלשון המעטה, ולמעשה כמוהו בתזונת הבהמה, מלבד התאוה שבעינים, בעצם תהליך האכילה, מותר האדם מן הבהמה אין.

האדם הראשון לפני החטא לפני שירד ממדרגתו היה מופקע מתהליך בהמי וגשמי זה, וקיומו היה במושגים רוחניים בדברי חז"ל "ר' יהודה בן בתירה אומר אדם הראשון היה מיסב בגן עדן ומלאכי השרת עומדין בגן עדן לקראתו וצולין לו בשר ומצננין לו יין" (אבות דרבי נתן פ"א הל' ח'), כשירד ממדרגתו ונתקלל "בזעת אפיך תאכל לחם", בכה לא רק על הקללה שבעמל ובטורח להשגת הלחם, אלא על עצם הגשמיות והבהמיות שבאכילה, וכך אמרו חז"ל שבכה ואמר "אני וחמורי נאכל באבוס אחד" (פסחים ק"ח.). אע"פ שיש הבדל שהאדם אוכל על שולחן ולא באבוס, בטעמים ובעינים, עכ"פ אין בזה בכדי למעט מהבהמיות והגשמיות שבאכילה, ועדיין ההגדרה "אני וחמורי נאכל באבוס אחד".

על תוצאת האכילה המגשמת את האדם ומרחיקה אותו מגדלותו באדם שרוח ה' בקרבו, אמרו חז"ל עד שאדם מתפלל שיבנם תורה לתוך גופו יתפלל שלא יכנסו מעדנים לתוך גופו (עי' תוס' כתובות קד. ד"ה לא נהנית), בכדי לקדש את האוכל והמאכל, שהשולחן לא יחשב לאבוס אלא במזבח, ניתנו המצוות שיש בהם לצרף את ישראל. את הכתוב "כי לא על הלחם לבדו יחיה האדם כי על כל מוצא פי ה' יחיה האדם" (דברים ח').

מבארים בשם האר"י ז"ל שאם את הגוף מזין הלחם, הנשמה ניזונית על כל מוצא פי ה', מהמצוות והברכות שסובבות את האכילה לפגיה ולאחריה, לפי שאכילתו של יהודי אינה רק לצורך קיום הגוף, במאכלו עובד האדם את ה' יתברך בשמירה ממאכלות אסורות, בתיקון המאכל בשחיטה, הפרשת חלה, תרומה ומעשר, ניקור ומליחה ועוד. במשנה באבות מבואר שלא רק בהכנת המאכל במצוות שבו ובברכות מתעלה השולחן כמזבח, עצם האכילה צריכה להיות מתוך קדושה ובדברי תורה, וכך שנינו באבות פרק ג' משנה ג' "רבי שמעון אומר שלשה שאכלו על שולחן אחד ולא אמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו מזבחי מתים וכו' אבל שלשה שאכלו על שולחן אחר ואמרו עליו דברי תורה כאילו אכלו משולחנו של מקום שנאמר וידבר אלי זה השולחן אשר לפני ה'.

ויש לדייק מהמשנה שעצם האכילה בכל מצב אינה ענין גשמי, וכל שולחן הוא מזבח, ומי שאינו מקדש אותו בדברי תורה, לא רק שהפסיר את המעלה הרוחנית שבאכילה, אלא "כאילו אכלו מזבחי מתים", לפי שעצם האכילה מלבד הצורך הקיומי שבה, יש בה את התאוה לעיניים, תאוות המאכל וההתגשמות הבהמית הפוגעת בנשמה הטהורה, הגדרת השולחן כמזבח המכפר יש בה ללמד שקדושת האכילה לא רק במצוות ובברכות הסובבות את השולחן, אלא שהמחשבה והכוונה באכילה, והדיבור שיחד עמה הם בעבורה שבמזבח,

שכשם שבקרבות עיקר חשוב הוא הכוונה לשם מי נזבח הזבח, ואם לא חשב את המחשבה הנכונה, פיגול הוא לא ירצה, כך יכולה האכילה להחשב כזבחי מתים מבלי האוירה הנכונה של שולחן בלי דברי תורה.

ער כמה חשיבותו של השולחן היהודי כעיקר בעבודת ה' למדים אנו ממנה שמביא רבינו בחיי בפירושו על התורה (פרשת תרומה) כשהזכיר את דברי חז"ל שהשולחן דומה למזבח, וז"ל "מנהג חסידים שבצרפת שעושיין משולחנם ארון לקבורה", לפי שהשולחן יש בו להעיד על אישיותו של האדם, בבחינת "והלך לפניך צדקך" (ישעיה נ"ח), כי זה השולחן אשר לפני ה'. דווקא מאכלות אסורות הובאו בחז"ל כדוגמא עד כמה ניתנו מצוות לצרף בהם את ישראל, שאכילה שעיקרה גשמית ובהמית, ע"י המצוות יכולה לקדש את ישראל עד כדי "זה השולחן אשר לפני ה'".

הגאון רבי אליהו בקשי דורון זצוק"ל נפטר בחוהמ"פ י"ח ניסן תש"פ.

מכה של אוהב

הגאון רבי יעקב ישראל בייפוס שליט"א

כאשר חזר בעל ה"דברי חיים" מצאנו זצ"ל מהלויית בנו אריה לייבשל [שנפטר בגיל שבע שנים והלוייתו היתה בשעת בוקר מוקדמת לפני תפלת שחרית], אמר את הדברים דלהלן: הולך אדם לתומו לדרכו ולפתע הוא חש במכה חזקה בגבו. הוא פונה אחורה כדי לראות מיהו המכה. הוא נוכח לדעת כי ידיד נפשו הוא אשר נתן לו את המכה כאות אהבה וחיבה.

אין ספק שגם אם מתחלה סבור היה לכעוס על המכה-עתה יקבל זאת באהבה, ואדרבה, ישמח על גלוי החיבה של ידידו-אוהבו. אף אני-הוסיף בעל ה"דברי חיים", ואמר-קיבלתי היום מכה איומה. כאשר התבוננתי ממי קבלתי מכה זו, אמרתי לעצמי: הרי הבורא יתברך הכני, הבורא שאני כל כך אוהבו. אם כן, בודאי אקבל זאת באהבה ושמחה.

בסיימו דברים אלה פתח מיד בעבודת הקודש בתפלת שחרית והכריז בקול: "הודו לה' קראו בשמו הודיעו בעמים עלילותיו, שירו לו זמרו לו..". הרה"ק רבי חיים מצאנו זצוק"ל נלב"ע בכ"ה ניסן תרל"ו.

נשמת כל חי

הרב אשר דרוק שליט"א

שקט עצוב שרר במסדרונות בית החולים. האב המודאג התהלך אנה ואנה ללא מנוח. אחיות בלבן הסתובבו מפעם לפעם מנסות להקל על סבלו של זה ולסיע לזה. יהודה שכב אין אונים, פניו חוורות כסיד. לפני מספר ימים נפצע יהודה, בחור בן שמונה עשרה, בן זקונים להוריו, בתאונת דרכים קשה וכעת מצבו אינו פשוט כלל. מצפים לנס של ממש.

- "אני רוצה לומר לך... פנה אליו בהסוס קל ראובן, חברו הטוב של יהודה שישב לידו. ראובן היה עם הבחור ממש כמה רגעים לאחר התאונה. "... שמעתי על סגולה בדוקה ומנסה... אתה מוכן לשמוע?" האב הנהן בהסכמה.

- "יש קבלה מרבי יהודה החסיד, שאדם יקבל על עצמו, שכשינצל מהצרה יאמר תפלה נשמת כל חי' בפני עשרה. אתה תקבל על עצמך שאם בנך יצא

כוס תנחומים

בצעור רב מביעים אנו
את תנחומנו
לגב' ברכה הלמן שתחי'
ממרחיבי גבולות האמונה
בעיר פתח תקווה
בשבתה בעמק הבכא
עקב פטירת אמה
מרת צפורה שחור ע"ה

מן השמים תנוחמו בתוך שאר
אבלי ציון וירושלים
קל אלוקי הרוחות יחיש מזור
וירפא לשברכם
ששון ושמחה ישמע בביתכם
תדיר עד ביאת גואל צדק.
אמן כן יהי רצון.



ברכת מזל טוב

שלוחה בזאת
לידיד העלון
הר"ר אברהם אידלמן שליט"א
מתורמי עלון 'האמונה'
לרגל השמחה השרויה במעונו
בארוסי בנו
הבה"ח אלעזר נ"י
עב"ג לבית משפ' פריינד שיחי'
יהי רצון לבנות בית נאמן בישראל
והזיווג יעלה יפה
ענבי הגפן בענבי הגפן
אמן, כן יהי רצון.



מכאן במהרה בריא ושלם - תודה לה' ב'נשמת כל חי', וכן תערוך סעודת הודיה בציבור."
- "אני מקבל על עצמי בלי נדר. כמובן שאודה לה'... בסעודה... ברב עם..." אמר האב בנחישות.
- "אתם יודעים מה?...?" אחיו של יהודה, שישב בסמוך אליהם, התעורר בלהט למשמע שיחתם. "לא חייבים לחכות לישועה! אפשר לומר כבר עכשו 'נשמת כל חי'! כן, כך שמעתי! לומר עם עשרה אנשים ולהתכוון להודות לה' בכל מצב!"
- "נשמע לי מצוין." האב נסחף בהתרגשות "תעזרו לי לסדר עשרה?" עם עזרת שמים מיוחדת, תוך דקות ספורות התאחדו עשרה אברכים, שהיו בקרבת מקום, ובקשו לומר תפלת 'נשמת' ליד מטתו של החולה. בתחילה הרופאים התנגדו נמרצות, אך אלו הבטיחו להם שיעשו זאת במהירות ובשקט. וכך עשו.

תחילה, תהו האברכים מה מקומה של תפלת הודיה נרגשת ליד מיטתו של חולה אנוש שכמעט ואפסה תקוה לחייו, אך ראובן הסביר להם חרישית, שהם כה מאמינים וסמוכים בישועת ה' עד שהם כבר ממש רואים אותה כאן ועכשו ורוצים להודות עליה. כמו שכתוב: "אודך ה' כי עניתי ותהי לי לישועה" - אני מודה לך עוד לפני הישועה מרב בטחון מחלט בך, ואז בוא תבוא הישועה.
התפלה היתה מרוממת. ההודיה והשמחה שם בחדר העפילו לפסגות. אם מישהו זר היה נקלע למקום בטוח היה שמאורע משמח מאד מתחולל... האב עצם את עיניו, וראה בדמיונו את יהודה בחור בריא, עליז ושמח. היתה זו הודיה אמתית. היתה זו הודיה עמוקה שמקורה בביטחון מוחלט במי שאמר והיה העולם. הודיה על כך שהישועה לבטח עומדת בפתח. הם יצאו מחוץ לחדר, והמשיכו לשיר ולרקוד בשמחה ובהתלהבות, תוך התעלמות מחלטת מהמבטים המתפלאים ששגרו אליהם מכל עבר. מתוך להט הריקוד הבטיח האב, כשדמעות בעיניו: "אני מקבל על עצמי, בלי נדר, שגם בחתונות בני אודה לה' בצבור בתפלת 'נשמת כל חי'".

באורח נס ופלא, זמן קצר לאחר ארוע זה דווחו הרופאים, כי מצבו של יהודה התייצב. הורידו לו ארבעים אחוז מהחמצן שהיה צריך קודם, הוא התעורר לאט לאט ותוך זמן קצר שב לביתו בריא ושלם. כמובן שהודו הם להשם יתברך באמירת "נשמת כל חי" ובסעודה. וכן זכו שבאותה השנה התחתן הבחור. גם בחתונה הודו לה' ברב עם באמירת "נשמת", וכן חילקו למזכרת תפילה זו, איתה זכו לראות את ישועות ה', הרופא האמתי, הטוב והרחמן, שהכל בידו.

הפצת העלון:
בימים אלו העלון אינו מודפס
עקב ההוראה
על סגירת בתי הכנסת.
ניתן להצטרף ל'האמונה במייל'
או להוריד מ:
דרשו, אידישע ווינקעל
לדעת, עולם העלונים
ותורת יוסף